

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEGE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De **POSTRIJDER** verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

TONGEREN, DEN 11 NOVEMBER 1905.

VAN ALLES WAT.

Onze nationale schuld belooft 3 milliard en een beetje. Dit cijfer doet de schijnbaarlijke verzen hun armen ten hemel slaan. Drij milliard !...

Maar waartoe heeft dit geleende geld geleid ? Om werken tot stand te brengen van op-nieuw nat, welke, bovendien, voor den Staat opbrengen.

Ook de liberalen, indertijd, leenden op korte jaren honderden miljoenen; maar werden die ook besteed aan rentegevende werken ?

Laat zien ! In den gezantijf moest het land ruim 81 miljoen interest opbrengen voor de geleende kapitalen; die kapitalen zelf brachten op 42 miljoen; de rest, of 39 miljoen, moest bijgelegd worden door de lastenbetalers; die last bedroeg 6,75 fr. per inwoner.

Helen dient er 116 miljoen voor interest opgebracht; maar de werken, bestemd tot de geleende kapitalen, werpen een rente af van 93 miljoen; zodat er 23 miljoen voor rekening der lastenbetalers blijft, of 3,27 per inwoner.

In andere woorden: het volk moet onder het huidige Ministerie voor den interest van 's lands schuld maar de helft opbrengen van den last, welke het te dragen had onder het Vrijmetselaarsbestuur.

Ook schrijft terecht *Economie Financière*, een opartijdig vakblad: — *Men begrijpt, na dit alles, dat de Regering het recht heeft hier te wezen over het behver harer financiën.*

Voor ons deel, wij voegen er bij: Een Regering, die dergelijke bewijzen zelvever heeft van bestuurskennis en wijs beleid, heeft gezinszins de uitspraak van het land te vreezen.

OVERAL DEZELFDE. — Men heeft, in ons land, nog niet vergeeten hoe de vrijmetselaars, gelast met het berucht schootelenkwad, goeden sier maakten en zich rijk deden betalen op de kosten der lastenbetalers.

In Frankrijk gaat het er thans al niet beter toe. Enigen tijd geleden waren er te Tours eenige socialistische vereniging in een commissie, aan welke de last werd opgedragen een reis te doen naar Lyon, Parijs en Bordeaux, om — natuurlijk op de kosten der stad — het stelsel der kinderkribben in teze drie steden bestaande, te bestudeeren.

Zij hebben een nota van hunne uitgaven opgemaakt en daarin leest men: 27 April, Alcazar, 24 frank; 28, theater 25 fr.; rijtuig en avondfeest, fr. 22,50; 29, bezoek aan Arcaelon, 38 fr.; hotel en koffie, 38 fr.; rijtuig in het Boulgnebosch en in de stad, 15 fr.; aquarium, kist, bezoek aan het vaartuig *Chili*, 30 frank. Zou het rekenen herhaalde uitgaven voor koffie, 20 fr. voor wagonrestaurant, 150 frank voor kosten in een hotel van Bordeaux.

't Is alsoo dat die goede socialistische kinderkribben bestudeerden; hunne nuttigste nota namen zij in het Alcazar, in den schouwburg, in den kerk, in het kofschuis, te Arcaelon, in het Boulgnebosch en op een vaartuig.

Overal waar zij bezig zijn gelijken de anti-kerkelijke en onwettigmannen aan elkander.

De *Contemporary Review* deelt een tabel mede van den gemiddelden angstreef der bevolking van de bijzonderste Europeesche landen. Wij laten hier eenige cijfers volgen:

België's Lof.

De Belgen weten over het algemeen niet hoe gelukkig ze zijn. Ze zijn dat gewoon.

Maar de vreemde-lingen die het zo breed niet hebben, en hunnen toestand met den onze vergelijken, kennen het verschil.

Lonsler nu maar eens naar Afrika: — Dat klein volk, van slechts 7 miljoen en half inwoners (ongeveer de bevolking van Londen), levende op een gronduitgestrektheid van nauwelijks twee departementen van Frankrijk, mag zich thans in een uiterst gelukkig toestand verheugen. Wat dat kleine koninkrijk aan rijkdommen behelst, is schier onbegrijpelijk.

Overal, op den buten als in de stad, vol met het welzijn en de tevredenheid rond zich. Franchige gebouwen rijzen overal op, openen op verrijking en wijs beleid, praktisch en voordelig geprojecteerd, kunnen opbrengen.

— Aanziet die Belgen, verstaat ze, zoo mogelijk, volgt hunne voorbeelden. Voor hun werk, voor hun vreesdelijk bestaan, voor hunne vermakten, weten zij zich te verenigen en elkander te verstaan zoeder zich bezig te houden met persoonlijke kwades. België is bij uitnemming het land der naamloze vennootschappen, der samenwerkende maatschappijen en der letterkundige, muzikale en kunstvereenigingen.

— Men heeft hun nutgeleerd omdat zij het noodig achten zich rond een standaard te scharen. Zij hebben de zinnen laten lachen. Zij gingen voort met zich te verenigen en het is waarlijk hunne verenigingszucht die hen zo sterk gemak heeft.

Menschen hebben zij wel eens jegens de kenners van andere vindingrijke of jaloezische gevoelens. Doch, al is men Belg, is het ook mensch. Zij hebben den goeden geest die gevoelens niet te laten bijden, ze te onderdrukken en hunnen weg voort te gaan.

Zij zijn nagenoeg de woorden van een Frans-Afrikaans blad, sprekende over een land dat — volgens onze tegens staart — dank aan de «kerk» is, aan den steun der Europeesche Staten komt!

De Tong van den H. Antonius.

De tong is het lidmaat, dat bij een afgestorven eerst bederft. Des te schitterender is dus het voorrecht door God aan het heilig lichaam van den *Groeten Mirakelbeelden* gegund, met sedert bijna zeven eeuwen, midden in de verering der andere stoeflijke overblijfsels, de tong van Antonius ongeschonden, frisch en zuiver, ja als levendig te behouden.

Op 8 April 1243, twee-ent-dertig jaren na het vijfde sterf van den uitstekenden Godsdienaar, opende men op plechtige wijze zijne grafsteede, om de kostbare relikwie over te voeren naar de prachtige kerk, die te Padua, met de milde offergiften der gansche Christene wereld, te zijner eer was opgebouwd. Men vond de tong rood en zoo vers als die van een levenden en gezond mensch, terwijl het overige des lichaams in een drooge asch geheel en gansch was veranderd.

H. Donaventura die, als general der

Vernet achterna, om te voorkomen, dat hij een groote misreep doet.

En hij zette de roode priuk weer op, terwijl de agenten met hun buit het huis verlieten.

STANHOPE

Amerikaansche detective.

Zoo onverklaarbaar geheimzinnig als Alan Burton twee weken geleden het huis zijns overleden broeder verlaten had, zoo onverwacht verscheen hij weer in de villa de *Mevrouw French* en bleef er een weinig verstant. Alan poogde wel eene aanneemelijke reden voor zijne afwezigheid op te geven, doch Mevr. French, een zeer praktische natuur, liet zich daarmee niet afschepen. Toen hij een paar uren thuis was, had ze gepretek met hem, waarin ze hem behieldte, dat ze met vriendenschap voor Lea er in toegestemd had het huis te bewonen, doch dat er nu een verandering moest komen. Hare dochter was door al het gebeurde in een toestand gekwakt, welke het wenschelijk maakte, haar een andere omgeving te brengen en Winnie had er in toegestemd, maar kennissen buiten te gaan.

Dit was niet naar Alan's zin, doch zijn trots weerhield hem, er iets tegen in te brengen.

Hij ging, nu afscheid genomen te hebben van de oude dame, Winnie zocht, die hij in de buskamer vond, liggende in eenen armstoel, een model in de hand.

Zij zag even op, toen hij binnenkwam, doch liet verder niet sloren. Die overschillige prikkelde hem. Hij begon in de kamer op en naar te loopen. Eerst liet ze hem een poos begaan, toen richtte zij plotseling het hoofd op en zegde half spottend, half boos: — Mijneheer Burton, uw hazen kraken wel vreeslijk.

— O, verschooning, Winnie, antwoordde hij, staan bijvande.

— Ik zie niet in, vervolgde zij pruiend, waarom zij juist deze kamer voor uwe wande beschikking. Heel het huis staat er toe ude beschikking.

— Ik zoek deze kamer op, wij ik wist u wel hier te zullen vinden, antwoordde hij op den zachten toon.

Met een ongelovig gehaar nam zij haar blad weer op. Doch zonder op haar onangename

huid te letten, schoof hij een stoel nader en ging tegenover haar zitten.

— Winnie, begon hij met een ernstig gezicht, wat heb ik van u moeten hooren? wilt ge weggan?

— Ja, luide het antwoord.

— Waarom, Winnie?

— Zeg toch als 't u belieft bij elk zinnetje mijn naam niet! toerde de ongenakkere jonge dame: ik wist immers wel, dat zij het teges mij hebt! Waarom ik wegga? Omdat ik mijne gezonde haren, met stralende kinderogen rondom zich bikkend.

Alan trad haar tegemoet.

— Ik heb woord gehouden, Alan, zegde Lea op vermoeden toon. Ik breng u het kind terug.

— Meer kon zij niet spreken, hare krachten waren uitgeput. Zij had de op zich genomen taak vervuld, het ergste geleden, nu zonk zij oomachtig neer.

Ditmaal reep Alan geen dienstbode, doch zelf hielp hij, vol zorg, haar op de mat. Ook Winnie hielp, en in weldra was Lea weer bij, ofschoon zij van zwakte niet spreken kon.

— Zij moet nog een poos rust hebben, zegde Alan tegen het jonge meisje, dat Daisy in de armen genomen had. Blijf bij haar, ik zal zorgen, dat niemand u stoort.

Hij wilde naar de deur gaan, toen deze geopend werd en Vernet, gevolgd door twee agenten, binnentrad.

Met zwoevende blik anderde hij Alan.

— M. Burton, ze zijt mijn gevangene.

Alan verbleekte, doch verloor zijne kalme tint.

— Ik zal meergan, mijnheer, zegde hij uit de hoogte: ik zoek u echter terstond deze kamer te verlaten; die dame mag niet gestoord worden.

Lea had zich oppericht en het gelat met de

handen bedekt, hevige verschrkt, door dit nieuwe incident. Zij wist immers al te goed waarom men Alan Burton wilde aanhouden.

Ook Winnie was ontsteld. Zij vergat ploeseling al haar werk tegen Alan; met een angstigen blik, die het geheim haars harten verried, zag ze hem aan en stamelde:

— Alan, wat bedekt dat?

Eer Alan antwoorde kon, viel Vernet in: — Laten wij ons niet langer ophouden. Ik moet mijnen plicht doen. Ga mede, mijnheer, of wij moeten van geweld gebruik maken.

In haar angst verzameelde Winnie al haran moed.

— Hoe durft ge het wagen! riep zij Vernet toe. Wat heelt hij den gedan?

De detective zag haar aan met spottend medelijden.

— Wat hij gedaan heeft, jufvrouw! Geen kleinigheid. Hij wordt beschuldigd van moord.

— Moord? ... Alan, is dat waar? slouterde zij.

— Neen, bij God, dat is niet waar! Ik zal mijne onschuld ook bewijzen, maar voor het oogenblik zal ik mij schikken en medelagan.

— O, Alan!

Snikkend zonk Winnie, hare zinnen niet meer meester, aan de borst van den man, dien zij lieft had, zonder dat dit haar tot duisere klaar bewust was geweest. Nu, in het aangezicht van droeg, sprak haar hart. En Alan, die toch niet overschillig was, vergat een oogenblik alles om zich heen; hij drakte het bekoorlijke meisje aan zijn hart en fluisterde: — Winnie, lieveling! wees gerust; alles zal goed allopen.

Zacht maakte hij zich uit hare omhelzing los en bracht haar naar Lea, die koestrend haar arm sloeg om de vriedand.

— Mijneheer, nu kunnen wij gaan, sprak Alan ongeduldig tot Vernet, maar neem u voor mij in acht: ik ben gevaarlijk!

— O, daar weten wij raad op. Als het dus noodig is...

Verder kwam hij niet. Door de open deur had zich bliksemsnel iemand naar binnen gedrongen, die Vernet de handboeien, welke hij uit den zak had gehaald, uit de hand sloeg, zodat ze rinkelend op den grond vielen.

Vernet uitte een vloek; toen bleven hem de

woorden in de keel steken: tegenover hem stond Frans Lenz, de ontsnapte tuchteling, dien hij op het spoor was gekomen, en dien hij goed en wel door zijne mannen bespekt wannee.

— Onbeschaamde kerel! riep Vernet. Gript hem, jongens!

Reeds anderen agenten den stontmoedige, doch deze weerde hen droegen af.

Jewel, mijnheer Vernet, het is niet de eerste keer, dat ik u ontsnap ben!

En er Vernet nog wist, wat hij antwoordden moest, had Stanhope haar en priuk afgetrokken en sprak hollelijk hardop tot Alan: — Ik zie, mijnheer Burton, dat ik nog juist bij uijk gekomen ben. Ik hoop niet, dat zij heel geluk hebt van de betrouwenwaardige verrijzing van mijn collega. Ik kan het niet helpen, Vernet, maar uw spel is verloren, hoe dapper zij ook geweest heb. Dat de hemel, dat de zee, dwalend, die zij wilbet bezagen, nog geduldig voorkomen werd. De ware moordenaar zit al achter de tralies.

Vernet antwoordde geen syllabe. Als onder den invloed van eenne blootvoering sturde hij Stanhope; aan. Hij kon zijne oogen nauwelijks geloven.

Nag een ander oogenblik was eerst verschrkt, toen met hem de verrijzing op Stanhope gebeurde. Toen hij in d'vann' moment van Frans lenze op den dorpel verscheen, was haar hart ineen oogenblik verscheut. Nu zij echter in hem haren vriend en beschermder herkende, alende zij riep. Zij stond op en begroette hem met warmte!

— M. Stanhope! Is het mogelijk dat gij het waart!

— Ja, ik was het, knikte hij lachend. En Frans Lenz bestat niet. Een leelijke rol die ik spelen moest, vindt gij ook niet? Maar, het moet gebeuren.

Wat? Zij gij M. Richard Stanhope? vroeg Alan.

De jonge detective boog en toen hij toevallig zichzelf in een spiegel zag, begon hij hartelijk te lachen.

— Wij vormen een geheel contrast, niet waar, mijn vriend Vernet en ik, ze is te hij, op zijn kleeding en zijne vermomming wijgend. Hoe ik in deze rol gekomen ben, kan ik u niet mee-

deelen, want ik moet naar het hoofdkwartier. Maar ik heb M. Flynn verzocht u over alles te lichten. En nu nog iets: mevrouw uw schoonzuster is zeer ziek geweest en ook zwak. Geen wonder, na den zwaren strijd die zij heeft doorstaan! Zonder haar moedig volhouden was uwe kleine nicht nooit teruggevonden. Nu echter heelt zij volledige rust noodig. Dring haar dus niet om te spreken; Flynn zal u alles zeggen.

Vernet voelde, dat hij een heel ongelukkig figuur maakte, dat hij een heel ongelukkig figuur maakte.

— Nu is 't uwe woorden toe u, Vernet, sprak Stanhope. Onze wedstrid, om niet te zeggen twist, begon in dit huis, tijdens een gemaskerd bal, toen het u gelukte mij hier op te houden om bij uwe zekere onderneming mijn plaats te vervullen. Dienzelfde nacht ook snapte ik uwe beoedeling en sedert heb er geen ebedinking in gevonden, u overal tegen te werken. Met welke middelen, dat verted ik later wel eens. Nu stel ik u echter dit voor: hier begon onze strijd, laat hem hier ook eindigen. Ik moet onzen overste volledig rapport doen, en dan ga ik met Flynn en de heer vanweigen. Maar ik geloof (alvold genoeg) te hebben tot het voorgevallene gehoum te houden — niet om u, maar uit achtung voor mevr. Burton en haar zwager, die gij zoo wederrechtelijk vervolgde hebt. Daar heb u niet gelukt is, hune namen te betrekken in een openbaar schandaal, wil ik ook uw naam niet aan den spot prijs geven.

Onze vrede kan hier eindigen. Gij wilt over de beide wereld uitgemaakt zie we van ons beiden de hinkste was. Dure door dwongt ge mij euzichtig te worden en alles in het werk te stellen. Onze daden moge nu onze rechtens zijn. Maar laten wij vrede met elkaar sluiten, en als ge mij buiten voor het huis wilt opwachton, zal ik u een voorraad doen, waaruit ge, zoo ge wilt, voordeel kunt trekken.

(Wordt voortgezet.)

den minister van financiën en openbare werken; deze bepaalde er zich bij te onderwerpen aan het bestendig comitee van bruggen en wegen.

De heer de SURET DE NAYER. — Het bestendig comitee had in 1896 het beginsel goedgekeurd en het aanhangig ontwerp is daarvan slechts een wijziging, door den bevoegden dienstoverste goedgekeurd.

De heer HALLAERTRE. — Ik bedoel het ontwerp van 1903, opgemaakt door het hoofd des kabinetts, die het ontwerp aan het comitee van bruggen en wegen, dat het gedurende anderhalf uur onderzocht. (Uitroeping.)

De heer de SURET DE NAYER. — Het vergaderde tweemaal en had een maand om na te denken.

De heer HELLEPUTTE. — O! de eerste vergadering werd van den vorm gehouden en daaraan zelf geen verslag gemaakt, doch de tweede vergadering, de echte, duurde slechts anderhalf uur. Men zal bekennen dat dit eenigzins alle waarde gebruiken oververp.

De heer de SURET DE NAYER. — In 1898 werd er gedurende langzigtigen beradslaagd.

De heer HELLEPUTTE. — Maar het aanhangig ontwerp verscheet merklijk met dit van 1898.

De heer de SURET DE NAYER. — Reeds in 1898 werd de Groote Doersche, — Nogmaals zeg ik ik dat gij heden een op ontwerp van Groote Doersche overlegt, dat merklijk is gewijzigd en gepaard gaat met een kanakkod! Dus heb ik gerechtigd te zeggen, dat de volgende handelwijze gansch de bestuursrichting overhoop werpt.

Den 17^e April, keurde de Antwerpsche Kamer van koophandel het ontwerp goed, en den 15^e Mei deed de gemeenteraad er op zijne beurt. Dan werd het ontwerp ingediend in de eerste den 10^e Juni werd de officiele vergadering van het bestendig comitee van bruggen en wegen gehouden! (Uitroeping.)

Ik laat u oordeelen in welke voorwaarden het comitee geroepen werd om zijn advies te geven, in welke mate het nog gebruik van zijne vrijheid kon maken om het ontwerp af te keuren of te bestrijden! Zoo het zulks gedaan had, had het alle tucht met voeten te betreden. En, te dien aanzien, vraag ik mij af of het raadzaam is dat ambtenaren, zooals de heer hoogleeraar Van der Smissen, voordrachten houden om het ontwerp te verdedigen? Want, op die wijze, zouden andere ambtenaren ook voordrachten kunnen houden tegen het ontwerp.

Wat betreft het opmaken van het ontwerp, dat te danken is aan het hoofd van 't Kabinet... De heer de SURET DE NAYER. — Ik herhaalt dat ik voor niets ben in den Groeten Doersche.

De heer SAGERS. — Gij zijt al te medrig.

De heer HELLEPUTTE. — De minister zegde aan de stad Antwerpen dat hij den Groeten Doersche zou uitvoeren. Met of tegen haar.

De heer de SURET DE NAYER. — De Regering hebben tot plicht het beste ontwerp te verwezenlijken.

De heer HELLEPUTTE. — Ik had de feiten aan, Antwerpen heeft prijze aan zijn dokkanalen, daar men het niet eens wist, stelde de Regering voor, beide overwerpen te paren; welnu, mevr. vanweigen, die de heer hoogleeraar woutrouwen. (Men lacht.)

De heer minister zal het niet euveld openemen als ik hem zeg dat hij geen technisch man is; sedert tal van jaren heb ik mij een juist denkbeeld kunnen vormen van zijne waarde. Ik heb mannen gekend met veel diploma's doch met weinig betrekkelijke waarde; ik heb er andere gekend, zonder diploma's wat hen niet belette tot de hoogste betrekkingen op te klimmen.

Ik erkend dat de heer minister veel uitstekende hoedanigheden bezit; hij heeft een bewonderenswaardig gemak om zich alle zaken eigen te maken met een wonderdierlijke werkzaamheid. (O! O! gelach links.)

De heer HALLAERTRE. — Al te veel bloemen!

De heer DELAECRE, verslaggever. — 's 'g gedaan!

Opgepast! Er zal wel een « maar » bijkomen.

De heer HELLEPUTTE. Wel nu en er is geen « maar »! (Gelach rechts.) De heer minister heeft een technischer waarborg genomen: de heer Troost, algemeen bestuurder der bruggen en wegen ten persoonlijke titel. Die achtere beambte had intertijd den Groeten Doersche bestreden en heeft een ander ontwerp van recht-

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liège, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.

Deutschland vermeerderd jaarlijks met 15,000 personen op 1 miljoen; (Rusland met 13,000; Holland, 12,300; Zwitserland, 10,400; België, 10,000; Engeland, 9,400; Oostenrijk-Hongarije, 9,300; Spanje, 8,800; Italië, 6,900; Frankrijk, 1,700.

België's Lof.

De Belgen weten over het algemeen niet hoe gelukkig ze zijn. Ze zijn dat gewoon.

Maar de vreemde-lingen die het zo breed niet hebben, en hunnen toestand met den onze vergelijken, kennen het verschil.

Lonsler nu maar eens naar Afrika: — Dat klein volk, van slechts 7 miljoen en half inwoners (ongeveer de bevolking van Londen), levende op een gronduitgestrektheid van nauwelijks twee departementen van Frankrijk, mag zich thans in een uiterst gelukkig toestand verheugen. Wat dat kleine koninkrijk aan rijkdommen behelst, is schier onbegrijpelijk.

Overal, op den buten als in de stad, vol met het welzijn en de tevredenheid rond zich. Franchige gebouwen rijzen overal op, openen op verrijking en wijs beleid, praktisch en voordelig geprojecteerd, kunnen opbrengen.

— Aanziet die Belgen, verstaat ze, zoo mogelijk, volgt hunne voorbeelden. Voor hun werk, voor hun vreesdelijk bestaan, voor hunne vermakten, weten zij zich te verenigen en elkander te verstaan zoeder zich bezig te houden met persoonlijke kwades. België is bij uitnemming het land der naamloze vennootschappen, der samenwerkende maatschappijen en der letterkundige, muzikale en kunstvereenigingen.

— Men heeft hun nutgeleerd omdat zij het noodig achten zich rond een standaard te scharen. Zij hebben de zinnen laten lachen. Zij gingen voort met zich te verenigen en het is waarlijk hunne verenigingszucht die hen zo sterk gemak heeft.

Menschen hebben zij wel eens jegens de kenners van andere vindingrijke of jaloezische gevoelens. Doch, al is men Belg, is het ook mensch. Zij hebben den goeden geest die gevoelens niet te laten bijden, ze te onderdrukken en hunnen weg voort te gaan.

Zij zijn nagenoeg de woorden van een Frans-Afrikaans blad, sprekende over een land dat — volgens onze tegens staart — dank aan de «kerk» is, aan den steun der Europeesche Staten komt!

DE KAMER.

Zitting van donderdag.

VERDRINGEN-INSTELLEN VAN ANTWERPEN EN UITBREIDING VAN DEZES DAVENINGSTIGTINGEN.

De heer HELLEPUTTE (de Kamer luistert met gespannen aandacht). — Vijf jaren geleden, zegde de stad Antwerpen, dat hij de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

Volgens de memorie van toelichting, zou het onmogelijk zijn het ontwerp der havenwerken te wijzigen, want de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwerpsche werken, die schier niets gemeens hebben met de havenwerken; uit hoede van de onregelmatige voorwaarden, waarin het ontwerp werd overgelegd en ook uit hoede van de middelen, die zijn aangevoerd om het te doen goedkeuren. Eindelijk, het ontwerp werd schier zonder toelichting overgelegd, wat veel vrees over zijn welslagen deed ontstann.

De heer SAGERS. — Het is niet mogelijk, dat de Kamer de heer HEYSSAENS. — Hij is niet hier; alleen de heer minister van oorlog zit op de ministers-bank!

De heer HELLEPUTTE. — Welnu, de achtere minister zal mijne opmerkingen aan het achtere kabinetshoofd gelieve over te maken.

Ik zegde dus, dat vijf jaar geleden, de minister van financiën te Antwerpen de volgende woorden uitsprak:

De toekomst is alleen verzekerd voor de eenige grote havens, waar de grote zeevrouwen met volkomen zekerheid kunnen aanleggen.

Het oogenblik is voor Antwerpen beslissend. Het ontwerp van werken, welke wij zullen opmaken, zal, om zoo te zeggen, voor altijd de toegangsvaarderen der haven bepalen.

Alus deed hij vooraf uitschijnen hoe ernstig het vraagstuk is, dat wij hebben op te lossen.

Hier gelukt het geen werk, dat de Antwerpsche werking te luren zonden komen. Niemand kent daar van het bedrag en al kosten zij tweemaal zoveel als voorheen, dan nog zou niemand er tegen opkomen! De Antwerpsche haven moet de eerste haven der wereld blijven of worden. Dat is voor de Regering een uitzonderlijk gunstige toestand, waarover ik mij verheug.

Kwan er geen overeenkomst, tot nu toe, dan is de wijziging van de Antwer